

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

A black and white illustration of a vase with flowers on a pedestal. The vase is dark and bulbous, sitting on a dark, rectangular pedestal. A bouquet of flowers, including a large dark flower and some smaller ones, emerges from the vase. The background is light and textured.

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΚΑΡΑΜΠΙΤΣΑΚΟΣ

Ένας κοσμογυρισμένος Μανιάτης. «Ο πολύπληκτος Όδυσσεύς» και ο Καραμπιτσακός. «Η περίφημη «Μπέλλα Βίστα». Καφενείο, που χάνει και ξαναβρίσκει τον καφενεϊκό του προορισμό. «Δικηγόρος είσαι του λόγου σου;» «Παιδί! Φέρε μας την πάπια!» Τό βαθύ αίσημα του Καραμπιτσακού και το θλιβερό του τέλος. Μία κηδεία με βιολιά, κλπ.

τακτικούς θαμώνας της.

Ο Καραμπιτσακός, φροντίζοντας για... την υπόληψη των πελατών... Όταν δε κανένας τους έβλεπε...

—Δικηγόρος, δικηγόρος είσαι

του λόγου σου που ζητάς καφέ; Δεν είχαμε κατορθώσει να μάθουμε την άφορη της τόσης αντιπάθειας του Καραμπιτσακού προς τους δικηγόρους, τους μόνους που θεωρούσε άξιους να πίνουν ένα τόσο... έξυπνο... έξυπνο... έξυπνο...

—Παιδί! Φέρε

μας την πάπια! Γρήγορα! Λέγοντας «πάπια» ο Καραμπιτσακός έννοουσε τη μπουκάλια με το κονιάκ, ή όποια χρωστούσε στον νόμο της ατό...

Η αλήθεια σχετικάς είναι ότι όπως ο «πολύπληκτος» ήρωας της Όδυσσεας, έτσι και ο Καραμπιτσακός «πολλών ανθρώπων άστεια είδε και νόον έγνω», χωρίς όμως και να βρή πούθενά την καταραμένη τύχη. Είχε, άλλωστε, πολλά έπαργήματα, αλλά δεν είδε προοπτική σε κανένα.

Ετσι σαν τα συντρίμια των ναυαγισμένων καραβιών που τα πετάει ή θάλασσα σε μία ερημική άκρη, στην όποια απομένουν για πάντα και σαπίζουν σιγά-σιγά, ο θαλασσοδαρμένος, ο παραδοσιακός Μανιάτης, αφού έξωκευε κάποιον θράυτο στο λιμάνι του Πειραιώς, ανέβηκε ως την απόμηση εκείνη γόνιμα της Αθήνας και κεί καταστάλαξε πια δοριστικά ως την ημέρα που έφυγε για το μεγάλο ταξίδι του θανάτου.

Χαρακτηριστική προηγούμενη: τη «Μπέλλα Βίστα» ως καφενείο. Μα ούτε ο τίτλος της, ούτε ο χαρακτηρισμός της αυτός έδικαιολογούντο. Γιατί ούτε ή θέα από το μέρος όπου βρισκόταν ήταν περιήρητη, ούτε και καφενείο με την αυριανή ήταν ή «Μπέλλα Βίστα».

Στα καφεκούτια της «Μπέλλα Βίστα» πολύ σπάνιος άπήρχε καφές και ζάχαρη, μα και όταν άπήρχε δεν προωριζόταν για τους

καφενόφιλους της. «Οταν δε κανένας τους έβλεπε...» «Παιδί! Φέρε μας την πάπια!» Τό βαθύ αίσημα του Καραμπιτσακού και το θλιβερό του τέλος. Μία κηδεία με βιολιά, κλπ.

νύξεως» και έδινε στους πελάτας της και καφέ! Την παρέκκλιση αυτή την επέβαλλε ή ανάγκη της... τροφοδοτήσεως της «πάπιας»: Τά έσοδα της «πάπιας» δεν κατόρθωναν να ισοφαρίζουν τά έξοδα του «μαγαζιού» και αυτό, γιατί ό σπουδαιότερος καταναλωτής ήταν ό ίδιος ό διευθυντής. Τότε για δύο-τρεις-ημέρες επιτρέπονταν και καφές.

—Ε! παιδιά, για τό χατήρι της πάπιας θά γίνουμε και δύο-τρεις ημέρες δικηγόρους (καφεπότες δηλ.), έλεγε ό Καραμπιτσακός συγκαταβατικά.

Ετσι οι ταχτικοί θαμώνες της «Μπέλλα Βίστα», οι μνημόνοι στα... Βαρκάκια της μυστηρία ήξεραν πότε τό «μαγαζί» ήταν... καφενείο και πότε κονιακοπωλείο και κανόνιζαν τό πέρασμά τους από κεί κατά τό κέφι που θά είχαν.

Κάποτε που ό Καραμπιτσακός παραπονιόταν ότι έννοιωθε φρικτούς πόνους στο στομάχι, ένας γιωτός του γιατρού του είπε:

—Νά διακόψης κάθε σχέση με την «πάπια»! Αδύνατο, γιατί τρέ μου, έχει προ...

χωρήσει πολύ τό... αίσημα, άπάντησε ειρωνικά ό έξυπνότερος Μανιάτης. Τό ίδιο θράυτο έδειξε μία έντελώς έξαιρετική τρυφερότητα προς τη «φύλη» του: Την άγκάλιαζε, τη φιλούσε και στον ένθουσιασμό του επάνω άρχισε να πίνει χωρίς τη μεσολάβηση ποτηριού.

Μία άλλη φορά, πάλι σε μία στιγμή σχετικής νηφαλιότητας και ήσαν πολύ σπάνιες ή στιγμές αυτές για τον Καραμπιτσακό — τον έρώτησε κάποιος αν κρατούσε κανένα μέτρο στο πιστό του.

—Πώς! άπήντησε ό Καραμπιτσακός με σοβαρότητα. «Όταν άρχισώ να μιλώ βαθείλ' Α' ράτικα, σταματώ. Μ' αυτό ύπονοούσε τό δέσιμο της γλώσσας του, όταν δηλαδή άπό τό πολύ πιστό δεν κατόρθωνε ν' άρθρώση λέξη σαν.

και μόνο κάτι άλλόκοτα γουλλίσματα έβγαιναν από τό στόμα του.

Γιά ν' άρχισή δέ να μιλήσει τ' άράτικα» ό Καραμπιτσακός, έπρεπε ν' άδειάσουν ή τρεις «πάπιας» που βρισκόνταν άπάνω στο ράφι...

Ο Καραμπιτσακός «έπερνε τα σκονάκια του» είτε με παρέα, είτε άπό όλομόναχο. Δεν τόν πείραζε καθόλου αν είχε μοναδική συντροφιά του την «πάπια» του, πού τό τραγούδι της έμαγε τόσο την άκοή του.

Εκείνες τίς ώρες νομίζετε ότι βυθίζονταν σε έκσταση. Τά μάτια του καρφώνονταν κάπου άκίνητα, γυάλινα και ή σκέψη του λειτουργούσε τόσο όσο έφτανε για να σηκώνη τό ποτηράκι με τό κονιάκ και να τό φέρνη ως τά χείλη του. Ούτε άκουε καθόλου, ούτε έβλεπε τίποτε στις στιγμές αυτές τίς κατανυκτικές.

Αλλά τό «αίσθημά» του αυτό προς την πάπια τόν έφαγε σιγά-σιγά...

Ένα πρωί ό Καραμπιτσακός δέ φάνηκε στην «Μπέλλα Βίστα». Εκείνο τό πρωί τό καφενείο πλημμύρισε από «δικηγόρους». Όλοι πέρα και πέρα οι θαμώνες έπιναν καφέ. «Ο βοηθός του Καραμπιτσακού είχε παραβή την άρχή της άστυς «κονιακοκατανύξεως», πού επί τόσα χρόνια τηρούσε άπορέγχετα ή «Μπέλλα Βίστα».

Ο Καραμπιτσακός είχε άρρωστήσει και τό ιερό του έδεσπώθη. Μα ούτε και την άλλη μέρα φάνηκε στη «Μπέλλα Βίστα».

—Τι γίνεται; Πώς πάει; ρώτησαν μερικά από τους φίλους τό βοηθό του.

—Δεν έχει τίποτα, καλύτερα είναι, άφ' ότου θά σηκωθεί, άπάντησε εκείνος.

Μα ούτε την άλλη μέρα φάνηκε, ούτε την παρόλη.

—Είπε βαρεία άρρωστος, έλεγε ό βοηθός του. Πολύ δύσκολα την έχει. Όλη τη νύχτα δεν έβλεπε μάτι. Τινάζονταν από τό κρεββάτι του, άλαφιασμένος και με τά μάτια άγρια φώναζε να πιάσουν τους κλέφτες που μπήκαν στο δωμάτιό κ' έκλεφαν όλες τίς «πάπιας».

Τέλος ένα πρωί οι ταχτικοί πελάτες βόηξαν τη «Μπέλλα Βίστα» κλειστή. Σε λιγάκι έφτασε ό βοηθός του Καραμπιτσακού κ' έφερε τη θλιβερή είδηση:

—Πέθανε... —Τόν κακομοίρη... μουρμούριζε θρόση λέξη σαν.

«Υστερα ό βοηθός έσυρε από την τσέπη του μία σημειώσούλα, γραμμένη από τόν ίδιο τόν Καραμπιτσακό, δύο-τρεις ημέρες προτού να πεθάνη, πού είχε καταλάβη τό θάνατό του. Ήταν ή διαθήκη του. Γενικό του κληρονόμο στην περιουσία του πού την αποτελούσαν ένα-δύο καφεκούτια, άλλα τόσα μπρίκια, μερικά μπουκάλια και μερικά ποτήρια μικρά και μεγάλα, άφινε τό βοηθό του, με τόν όποιο είχε και κάποια συγκίνηση. Εκτός όμως άπ' αυτά άφινε και ένα είκοσιπεντάριο για νά τόν συνοδεύουν ως την τελευταία του κατοικία οι καλοί φίλοι με τά βιολιά.

Η τελευταία του θέλησι έξελήθη κατά γράμμα. Δύο άμάξια, όπου άνέβηκαν πέντε-έξι καλοί φίλοι, ένα βιολι και ένα σαντούρι αποτελούσαν την πομπή.

Η μαύρη νεκροφόρα τραβούσε μπροστά κ' ακολουθούσε άμέσως πίσω της τό άμάξι με τά όργανα. Τό βιολι μισούλε διάφορους χαρούμενους σκοπούς, κατά την παραγγελία του Καραμπιτσακού. «Όταν όμως ή κηδεία περνούσε από τό Κολωναί μερικά λαδικά και κάτι λουστράκια γιουχαΐσαν. Ήταν μεγάλη Παρασκευή και τό έπικηδειο αυτό γλέντι με τά βιολιά έχαρακτηρίστηκε ως άσέβεια προς τό γενικό πένητος της Χριστιανώσης.

Οι φίλοι που τόν είχαν συνοδεύη ως τό νεκροταφείο, άφ' ότου χυσαν μερικά κονιάκ από την «πάπια» στο χώμα πού τόν έσκέπασε, έπιναν τό υπόλοιπο για την άνάπαυσή της ψυχής του.

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Από σύζυγοι περπατούσαν στην όχλη ενός ποταμού. Άξαφνα ή σύζυγος ρωτάει τό σύζυγο: —'Αν έπρεπε, άγάπη μου, στο νερό, θά έπεφτες και σύ για νά με σώσης;...

—'Ο, ναι, άγαπημένη μου... Άπ' τόν καιρό πού σε πήρε, δεν κάνω παρά ήλιθιότητες, ώστε θά μπορούσα νά την διαπράξω κ' αυτή...

Ένα χαμίνι πέντε χρόνων ζήτηνεύει σ' έναν κεντρικό δρόμο της πρωτεύουσας. Κάποιος κύριος τό πλησιάζει και τού δίνει ένα φράγκο λέγοντάς του: —Μου φαίνεται παιδί μου, πώς άρχισες από πολύ μικρός να ζήτηνεύεις.

—'Α! ξέρετε, κύριε, άπαντά τό ζήτηνάκι, ό μπαμπάς μου θέλει νά μάθω καλά τό επάγγελμα!...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και όλοκληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθέτοντες τούτατα παρακαλούνται νά μιάς άποσταλούν κατάλογον τών προς πώλησιν βιβλίων των, όδός Λέκα 7.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΚΑΖΟΤ Ο ΜΑΝΤΙΣ ΚΑΙ ΜΑΓΟΣ

Τά όνειρα και οι έφιάλται της δουκίσσης Ντεβονσάιρ. Τό πιθηκόμορφο φάντασμα. Όλονύκτιοι έναγκαλισμοί πού φέρνουν άνατριχίλα και φρίκη! Πώς έθεραπεύθη ή δουκίσσα. Ποιές ό Καζότ.

Η Μαρκησία ντε Κρεκύ, διάσημος διανοούμενη του 18ου αιώνα, αναφέρει την έξής περιεργότατη περίπτωση ψυχοπαθείας, στην όποια έπαιξε σπουδαίο ρόλο ό Γάλλος συγγραφέας Καζότ. Μιά άγγλισ δουκίσσα, ή κ. Ντεβονσάιρ, πάσχουσα από ύστεριαν καταλαμβάνετο τακτικά—κάθε νύχτα σχεδόν, από τόν έξής τρομερόν έφιάλτη: Μόλις έκαμε νά κλείση τά μάτια της για νά κοιμηθή, έβλεπε νάδραφώνεται μπροστά της ένα φοιχτό φάντασμα.

Με μορφή πιθήκον, τό όποιο έβγαίνει από τά έγκατα της γής, όρμώσε κατ' επάνω της και την πετούσε από τό κρεβάτι της!... Η δουκίσσα, φυσικά, κυριευμένη καθώς ήταν από τόν τρομό, δεν τολμούσε νά φέρη καμμιάν αντίσταση. Και τό φάντασμα, την έξίπλωνε κατά γής, άρπαζε με... την ουρά του ένα μαξιλάρι από τό κρεβάτι, τό τοποθετούσε κάτω από τό μέση της, και κατόπιν έπεφτε άπάνω της, την άγκάλιαζε με τά φοιχτά του νυχτοπόδαρα, κ' έμενε άκίνητο στή στήσιν αυτήν ως τό πρωί!

Η δυστυχισμένη δουκίσσα έίχε κατανήσει νευρασθενική, έλιωνε μέρα με την ημέρα, ήταν άξιολύπητη. Έκάλεσε τούς διασημότερους γιατρούς της εποχής της, κανένας τους όμως δεν κατόρθωσε νά την άπαλλάξη από τό τρομερό της βασανιστήριο. Και ό περίφημος Τρονσέ, ό όποιος έθεωρείτο ή μεγαλύτερη έπιστημονική κορυφή της εποχής του, έταξείδευσε επίτηδες ως τό Λονδίνο, όπου έμενε ή δουκίσσα, για νά την θεραπείση. Κι' αυτός όμως δεν άπώλεσε τόσο εύκολά τήν άσθένειά του.

Εάν μάλιστα, μέσα στο νερό, βάλετε και λίγο αλάτι, τά καρδιά χίνουν την έλαφρή εκείνη δαμή, πού άποκοίνε σαν παραξενεύονται.

Επίσης τό ίδιο έπιτυγχάνεται και αν άν βάλει κανείς και μέσα σε άμμο βρεγμένη.

αυτές, για τίς όποιες ξανάχουμε γράψει, βγήκαν αληθέστατες.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Πώς γίνονται νανά τα καρδιά.

—'Αν τά καρδιά έχουν ξεραθή και θέλετε νά τούς δώσετε την πρώτη τους νοσιότητα, άφισάτε τα πέντε ή έξι ημέρες μέσα στο νερό.

Η ύγρασία περνάει μέσα τους από τούς πόρους τού φλοιού, φουσκώνει τόν καρπό και τόν κάνει σαν να πνιπό, τόσο, πού μπορεί εύκολα κανείς νά βγάλει την φλούδα του, όπως και στα φρέσκα καρδιά.

Εάν μάλιστα, μέσα στο νερό, βάλετε και λίγο αλάτι, τά καρδιά χίνουν την έλαφρή εκείνη δαμή, πού άποκοίνε σαν παραξενεύονται.

Επίσης τό ίδιο έπιτυγχάνεται και αν άν βάλει κανείς και μέσα σε άμμο βρεγμένη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΒΕΡΔΙ ΚΑΙ ΡΟΣΣΙΝΙ

Ο Βέρδι συνήθιζε νά διηγείται συχνά την πρώτη συνάντησή του με τόν Ροσσίνι.

Όταν έπληξε στο Παρίσι για πρώτη φορά ό Βέρδι, ό όποιος είχε γίνει διάσημος πια και τού όποιου τά έργα παιζόντουσαν σ' όλα τά μεγάλα ευρωπαϊκά θέατρα, θέλησε νά γνωρίση και τόν Ροσσίνι. Γι' αυτό έφρόντισε νά έφωδιασθή μ' ένα συστατικό γράμμα, από κάποιον φίλο τού Ροσσίνι προς τόν μουσουργό.

Έπληξε λοιπόν στο σπίτι τού γηραιού συναδέλφου του, ό όποιος κρατούσε ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα στο τρίτο πάτωμα ενός μεγάρου.

Ο Βέρδι λαχάνιασε ως δτον ν' άνεβή τίς σκάλες. Όταν όμως πέρασε τό πρώτο πάτωμα, είδε νά κατεβαίνει σιγά-σιγά ένας γηραιός και σε' άσμιος κύριος. Τόν άνεγνώρισε άμέσως. Ήταν ό Ροσσίνι.

Στάθηκε κοντά στον τοίχο, τρέμοντας όλος άπ' τη συγκίνηση, έβγαλε με τό άριστερό χέρι τό καπέλλο του, ενώ με τό δεξιό έτεινε στο νμουσουργό τό συστατικό γράμμα.

Άλλά ό Ροσσίνι τόν κύταξε μία στιγμή προσεκτικά χωρίς ν' άνοιξη τό γράμμα και τού είπε:

—Μά... Έσύ είσαι ό Γκιουζέπε Βέρδι. Είδα φωτογραφίες σου στις εφημερίδες. Βέβαια! Έσύ δεν είσαι ό Βέρδι;...

Ο Βέρδι, συγκινημένος ένευσε καταφατικά και άκολούθησε τόν Ροσσίνι, ό όποιος εξακολουθούσε νά κατεβαίνει την σκάλα.

«Έξω άπ' την μεγάλη πόρτα περίμενε ένα κλειστό άμάξι. Ο Ροσσίνι άνέβηκε επάνω και έπειτα προβάλλοντας τό κεφάλι του από την θυρίδα, είπε:

—'Ακουσε, Βέρδι... Αυτή τη στιγμή δεν άδειάζω γιατί με περιμένουν. Άλλά σε' έδω γιατι έχουμε νά πούμε πολλά πράγματα οι δύο μας... Σε περιμένω αύριο τό μεσημέρι στο σπίτι και σου άφιερώνω όλο τό άπόγευμα. Είσαι σύμφωνος;

Ο Βέρδι δεν είχε κατορθώσει ακόμη νά βρή τη λαλιά του. Ο Ροσσίνι κοντοστάθηκε μία στιγμή κ' έπειτα εξακολούθησε.

—Θέλω όμως νάξής μία άνάντησι για την πρώτη αυτή συνάντησή σου με τόν Ιωάννη Ροσσίνι. Άκου λοιπόν. Σού δίνω τρεις σύμβουλές. Τούτο (και ό Ροσσίνι έφερε τό δάχτυλο στο μέτωπό του) είναι για τό κοινό. Τούτο (έδειξε την καρδιά) για τούς μορφωμένους. Και τούτο (και έδειξε τό στόμα του) για τίς όμορφες γυναίκες.

Και καθώς είπε τη φράση αυτή, τό άμάξι ξεκίνησε.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΤΙΛΕΤΟ

ΤΟΥ BENJAMIN FAINSILBER

«Η αβύσσο του κακούργου-
κειού ήταν ασφυκτικά γεμάτη
αυτή την ημέρα. Ο πρόεδρος
του δικαστηρίου, σοβαρός και
βλοσυρός, ανέβηκε στην έδρα
του, ακολουθούμενος απ' τους
άλλους δικαστές. Μόλις εκάθισε,
χτύπησε το κουνούρι και κήρυξε
την έναρξη της συνεδρίασης. Με-
τά τις τυπικές ερωτήσεις για την
ταυτότητα του κατηγορουμένου
έκανε μιά πρόχειρη ανάκριση
των λεπτομερειών του εγκλήματος
και των στοιχείων της κατη-
γορίας.»

— Ιωάννη Κορντελιέ, εί-
πες 23 παρελθόντων Ιουνίου,
στις εννιάμισι το βράδυ, οι ένοι-
κοι του πεντασφύρου σπιτιού τη-
δόου Πραντιέ, αναστατώθηκαν
ακούγοντας πνιχτές κραυγές απελ-
πίσας, με τις οποίες κάποιος ζη-
τούσε βοήθεια. Έτρεξαν άμέσως
προς το διαμέρισμα απ' το ό-
ποιο ερχόντουσαν ή φωνές και
στο όποιο έμμενε κάποια εύπορη
γοηούλα, άρρωστη. Έφθασαν ό-
μως πολύ άργά. Την έβρισκαν
δυστυχισμένη έτοιμη να πεθάνει.
Είχε έννηα βαθειές πληγές από μα-
χαίρι στο γέροιο κορμί της. «Ο-
που να την μεταφέρουν στο νο-
σοκομείο πέθανε.»

Άφου συνήλθαν από την πρώ-
τη τους κατ'ιπλήρη, οι ένοικοι
είδαν ότι το παράθυρο του δωμα-
τίου ήταν διάπλατα ανοιχτό κι
ότι προφανώς ο δολοφόνος είχε
φύγει απ' εκεί. «Όρμησαν άμέσως
έπί τα ίχνη του και στη μέση
του δρόμου, σε απόστασι λίγων
μέτρων μόλις απ' το μοιραίο δια-
μέρισμα, βρήκαν έναν άνθρωπο,
ο οποίος σκότωνε άκίνητος, με
τά μάτια θορόνοινχα και άπλανή,
με ταραγμένη έκφρασι προσό-
που. Έπάνω στα ρούχα του ό-
πληχαν μερικis σταγόνες αίμα-
τος. Στα χέρια του, ο άνθρωπος
έκείνος κρατούσε ένα καταματω-
μένο αφρικανικό στιλέτο, το ό-
ποιο ή τετραγωνή αιχμή όπως
απέδειξε ή νεκροψία, συμφωνούσε
με την έκφραση. Ο άνθρωπος
αυτός άφησε να τον συλλάβουν,
χωρίς να προβάλλη την παραμυ-
ρη ή αντίστασι και ενώ τον οδη-
γούσαν στο τμήμα, απ' τα τρέ-
χοντα χείλη του έβγαλαν άνω-
γόνα κι άκατάληπτες φράσεις
μέσα στις οποίες ξεχώριζε δια-
κρίσιμα λέξεις: «Νά σκοτώσι
και εγώ, να σκοτώσι...»

Ο πρόεδρος κοινοστάθηκε μιά
στιγμή, πήρε μιά βαθειά άνισα,
ακούμπησε τις παλάμες του στο
τραπέζι του και, κυττάζοντας
κατάματα τον κατηγορού-
μενο το φώναξε:

— Ο άνθρωπος εκείνος, Ιω-
άννη Κορντελιέ, ήσουν έσύ.

Ο κατηγορούμενος άναστήκασε
άργα το κεφάλι του, διέκρινε τα
άτονα βλέμματά του προς τον
πρόεδρο και είπε με φωνή υπό-
κωφη:

— Είμαι άθώος...

Κορντελιέ! Επανάλαβε έν-
τονα ο πρόεδρος. Τι ζητούσατε
το βράδυ της 23ης Ιουνίου στις
έννιάμισι στη γωνία της όδου
Πραντιέ; Τι έκάνατε εκεί;

Επειδή όμως ο κατηγορούμε-
νος σιωπούσε, ο πρόεδρος εξακο-
λούθησε στον ίδιο τόνο:

— Στις ερωτήσεις του άνακρι-
τού πού έκανε την άνάκρισι άν-
τατάξατε επίμονη κι άνε-
ξήγητη σιγή, την όποια
ούτε ο ίδιος ο δικηγόρος
σας, παρά τις επανειλημ-
μένες παρακλήσεις του,
δεν κατώρθωσε να διακό-
ψη. Σήμερα όμως πρέπει

Για μιά στιγμή φάνηκε
πώς θέλει να φύγη...

— Πώς βοήθηκατε
και γιατί στο δρόμο έ-
κεινο.

— Δεν ξέρω.

— Μήπως πηγαίνα-
τε να επισκεφθήτε κα-
νένα πελάτη σας;

— Όχι.

— Τότε;

— Είμαι άθώος, απάντησε πά-
λι ο κατηγορούμενος. Αυτό είναι
το μόνο πού μπορώ να σας πώ.

Κορντελιέ, επέμεινε ο πρόε-
δρος. Προσέξτε. Παίξετε το κε-
φάλι σας.

Ο κατηγορούμενος κούνησε
τους ώμους του με μιά κίνησι ά-
διαφορίας.

Ο πρόεδρος όμως επέμεινε ά-
κόμη.

— Προσπαθήστε ν' απαντήσε-
τε, Κορντελιέ! Προσπαθήστε να
θυμηθήτε. Σας βαρύνει μιά κατη-
γορία τρι μερών, πού την κάνουν
ακόμα βαρύτερα περιστατικά ά-
διαφιλονίκητα. Τ' άκούτε, Κορν-
τελιέ. Βέβαια, έχετε ένα έλαφρυν-
τικό, το παρελθόν σας πού είναι
άμειπτο. Όλοι οι μάρτυρες πού
σας έγνωρίσαν πριν απ' το έγ-

πώ δεν τους ήξερα... Αυτό είναι
όλο.

— Και έπειτα; Σε πού ένε-
δοχείο σας πήγε.

— Ξενοδοχείο;

— Δεν άνεβήκατε μαζί της;

— Όχι. Εκείνη περπατούσε
γρήγορα, χωρίς να καταλάβη
πώς την παρακολουθούσα. Όταν
έφθασε στη γωνία εκείνη, ενώ ή
νέα τράβηξε άριστερά, έγώ έμει-
να άκίνητος. Αυτό είναι όλο.

— Δεν καταλαβαίνω, φώναξε
θυμωμένος ο πρόεδρος, ενώ ή
εισαγγελεύς χαμογελούσε ειρωνι-
κά. Πήρατε από πίσω τη γυναίκα
εκείνη. Γιατί;

— Ούτ' έγώ δεν ξέρω.

κλήμα, καταθέτουν πώς είσαστε
ένas άνθρωπος τίμιος κι' εργα-
τικός, θετικός, φιλήσυχος, και συνε-
σταλμένος. Άλλά ή κατηγορία
πού σας βαρύνει έχει όπερ αυτής
στοιχεία άλλόκλητα. Η σιωπή σας
χειροτερεύει τη θέση σας. Έμπε-
ρως! Όρίστε να σας βοηθή-
σω κι' έγώ... Μήπως το βράδυ
έκεινο είχατε βγή απ' τα όρια της
συνειθισμένης σας ζωής; Μήπως
τό είχατε ρίξει έξω; Γιατί είναι
γνωστό στην άνάκρισι ότι πριν ά-
πό έξι μήνες σας είχε εγκατα-
λείψει ή γυναίκα σας, για ν' άκο-
λουθήση κάποιο φίλο της. Η-
ταν λοιπόν φυσικό να προσπαθή-
σατε να την ξεχάσετε με κάθε
τρόπο. Μήπως εκείνο το βράδυ
είχατε πιη... περισσότερο;..

Ο Κορντελιέ κύτταξε παράξε-
να τον πρόεδρο πού τον ρωτώ σε,
έπειτα το βλέμμα του έκανε τον
γύρο της αίθουσής, καρφώθηκε
στον εισαγγελέα πού είχε πάρει
ύφος θριαμβευτικό, στους ένόρ-
κους πού προσπαθούσαν να κα-
ταλάβουν τι συνέβαινε πραγματι-
κά στη μυστηριώδη αυτή υπό-
θεσι, και στο κοινό πού περίμενε
με άγωνία. Έπειτα χαμήλωσε
το κεφάλι του και είπε σιγανά.

— Λοιπόν, μάλιστα, είμαι έ-
νοχος! Καταδικάστε με...

— Και πάλι δεν σας καταλα-
βαίνω, είπε ο πρόεδρος. Μιλήστε
λοιπόν.

Τότε ο Κορντελιέ με έκφρασι
μεγάλης κοπώσεως και με φρά-
σεις διαρκ' κομμένες άρχισε να λεη.

— «Στις 23 Ιουνίου... ήταν
Σάββατο... είχα σχολάσει απ' τη
δουλειά μου κι' έβγαλα λίγο έξω
να πάρω αέρο... Ο κυριός ήταν
όρατος και γλυκός... Όταν έδω-
σε ή ήλιος βρέθηκε στο Πεδ ο του
Άρεως και προχωρούσα άργα
άργα προς την Στρατιωτική
Σχολή.

»Ξαφνικά σταμάτησα μπροστά
σ' ένα καφενείο... γιατί... πίσω
απ' τα τζ' μου του είχα ιδή... είχα
ιδή τη... τη γυναίκα μου με τον
φίλο της... τον άνθρωπο για τον
όποιο μ' έγκατέλειψε... Ηταν
καθαμένος απέναντι και γλυκο-
κυττάζόντουσαν... Κάθε τόσο έ-
παιαν ό ένας τα χέρια του άλλου
και άλλαζαν λόγια τριφερί... Λό-
λοι πού τα μάντευα, χωρίς να
τά ακούω, γιατί κι' έγώ τα είχα
άλλάξει τόσες φορές μαζί της,
όταν εκείνη... έμενε μαζί μου.

Ηταν ή πρώτη φορά πού το-
υ έβλεπα απ' την ήμερα πού μου
έφγρε εκείνη... Δεν ξέρω τι μου
ήρθε τότε... Ηταν κάτι σαν
τρέλλα... Εκεί πού περά ήξερα
πώς είναι το μαγαζάκι ενός όπλο-
πώλου. Τό ήξερα, γιατί πολλές

φορές είχα σταματήσει έξω απ'
τη βιτρίνα του περιεργαζόμενου
τά όπλα διαφόρων συστημάτων
πού ήταν άραδιασμένα σ' αυτήν...
Έκεί λοιπόν μπορούσα να γορά-
σω... την άνακούφισι, την εκδι-
κηση. Τό ήξερα καλά. Κοντοστά-
θηκα όμως μη ξέροντας τι να κά-
νω. Ο πόθος της εκδίκησης,
της άνακούφισως με έσπρωχνε
προς το όπλοπωλείο. Μά ή λο-
γική μου έλεγε να φύγω μακριά
απ' το ένοχο ζευγάρι, μακριά
απ' το όπλοπωλείο. Αποφάσισα
ν' ακολουθήσω το δεύτερο κι' ά-
νέβηκα σ' ένα αυτοκίνητο λεω-
φορείο. Πήγα ως την πλατεία
της Δημοκρατίας. Εκεί κατέβηκα
κι' ανέβηκα σ' ένα άλλο πού με
πήγε στην Μπαλλίβιλ. Δεν ξέρω
καλά-καλά γιατί κατέβηκα εκεί
κι' όχι αλλού. Άρχισα να περ-
πατώ άσκοπα. Έ ο βρισκόμουν
στον boulevard της Βιλλιέ, είδα
μιά κοπέλα. Την ακολουθήσα
με τα μάτια διαρκώς καρφωμένα
στα τακούνια της. Με είχ κυρι-
εύσει μιά άνεξήγητη, μιά άγρια
έπιθυμία να την σκοτώσω... Για-
τί;... Γιατί όλες ή γυ αίες από
πίσω μοιάζουν. Κ' εκείνη έμοιαζε
με τη δική μου... Αν είχα όπλο...
δεν ξέρω... αλλά μου φαίνεται
πώς θά την σκότωνα. Είχε αρχί-
σει να νυχτώνη. Άλλαξα διεύ-
θυνσι και μπήκα σ' ένα δρομάκι
στενό και σκοτεινό... Ξαφνικά ά-
κουσα δυ ατές φωνές... Έπειτα
είδα έναν άνθρωπο ν' ανοίγει ά-
πότομα κάποιο παράθυρο, να το
δρασκελίζει και να πηδάη κάτω.

Ξέκρινες τρέχοντας και στην τρε-
χάλα του έπεσε άπάνω μου...

Τα ματωμένα χέρια του ακούμ-
πησαν επάνω στα ρούχα μου
κι' απ' την όρμη του μου πέταξε
το καπέλλο κατά γής. Έσκυψα
να το πάρω και τότε είδα πεσμέ-
νο κάτω ένα μαχαίρι, το μαχαί-
ρι τουδολοφόνου, το όποιο φαίνε-
ται πώς του είχε πέσει, καθώς
σκούνταψε επάνω μου. Πήρα το
όπλο εκείνο και το κύτταξα, ενώ
σκέψις ζωφερές ταλάντευαν το
μυαλό μου.

»Ένας άλλος, έλεγα, είχε το
θάρος να κάνει άδικα ίσως εκεί-
νο, πού ενώ φοβήθηκε να κάνει
δίκαια. Ένας άλλος είχε την δύ-
ναμι να σκοτώσι. Γιατί χρειαζε-
ται δύναμι για να σκοτώσι κα-
νείς... είναι τόσο απλό και τόσο
δύσκολο...»

Ο Κορντελιέ στάθηκε μιά
στιγμή, κύτταξε τα τίμια χέρια
του πού δεν τα είχε μολύνει
το έγκλημα και ψιθύρισε άτονα:

— Γι' αυτό μπορείτε να με
καταδικάσετε. Είμαι ένοχος... Ναι,
είμαι, γιατί αν είχα ένα όπλο στα
χέρια μου και λίγο θάρρος—ό,
πολύ λίγο, τόσο δά—θα είχα
κάνει κι' έγώ φόνο, όπως ο άλ-
λος...

Μιλώντας έτσι κατελήφθη από

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Στην καλύβα του τσάπνου. Όπου ο Ναπολέων βαφτίζεται το παιδί
του. Ένα χαρτούκι στο πρόσωπο του Αυτοκράτορος. Ο τσάπνος
στο Παρίσι. Το τραπέζι του Αυτοκράτορος, κλπ.

Κάποτε ο Μέγας Ναπολέων, Παρ'σι.

καθώς κυνηγούσε, νυχτώθηκε ά-
π' ένα άγριο βουνό και ά-
ναγκάστηκε να καταφύγη σε μιά
ποιμενική καλύβα, όπου ζούσε μιά
οικογένεια όρεινών, πού δεν εί-
χαν κατεβεί ποτέ τους σε πόλι,
ούτε έφρανε άνθρωπος τί θά πη.

Έκείνο το βράδυ μάλιστα έτυ-
χε να γεννηθή ή γυνίκα του
τσάπνου και ο Ναπολέων, γιατί
έτυχε να παρευρίσκειτο στο με-
γάλο έκε να γεγονός, δέχτηκε πρό-
θυμια να βαφτίσι το παιδί. Του
λυνέλεια του παλατιού, ή στολή
των αυλ'κών, οι φρουροί και οι
έπισημοι πού λάμπανε δεν έθαμ-
σθηκ και το τραπέζι. Ο βοσκός
σεβήρισε γάλα, τυρί, ένα ζουμί

Τράβηξε ίσια προς τον Ναπο-
λέοντα, και άφί-
νοντας κάτω το
δισάκι του είπε:

— Κύρ Βασι-
ληά, το παιδί με-
γάλωσε κι' άρχι-
σε να μιλάει. Νά,
για τον κουμπά-
ρο μου φέρνω
στο δισάκι μου,
λίγα από ό,τι βγά-
ζει το βουνό μας!

Ο Μέγας Να-
πολέων, πού το
άρεσαν οι άφε-
λεις, αγαθοί και
πρωτογενείς άν-
θρωποι, δέχθηκε
με χαρά τα δώ-
ρα και είπε στον
όρεινό να καθήση
αυτό και στην θέσι του έτο-
ποθετήθη ένα άγαλμα του Ζύλ
Σιμόν. Ο διάσημος γάλλος συγ-
γραφέας και δημοσιογράφος Σαρ-
δού έχάλασε κυριολεκτικώς τον
κόσμο, γράφοντας διαρκώς μέχρι
του θανάτου του, ότι το άγαλμα
αυτό έπρεπε να μεταφερθή απ'
εκεί γιατί άσχίμισε το μέρος και
να έναμψη στη θέση του το ά-
ναβρυτήριο. Παρ' όλα αυτά δεν
εισακούσθηκε και ο Σαρδού το
είχε παραμένο μέχρι της τελευ-
ταίας του στιγμής ότι δεν μπορεί-
σε να έμποδισή την άσχημία
εκείνη. Πού να ήξερε ο καύμενος
τι έμελλε να συμβή στο μέλλον.

Και περίμενε με άνημπονησία
να σφάζουν και τοίς ανθρώ-
πους, για να τους ιδή:

— Πώς θά κλωτσούν!..

Την στιγμήν όμως εκείνη
επανεβήσαν δίδην οίδιπου-
γοι και παρακαλούσαν τον
Αυτοκράτορα να μη σφάζη
τους ανθρώπους. Ο βοσκός
δμως διαμαρτύρετο:

— Αφ'ησι, αφεντάδες, Ζύλ Σιμόν!

Κατενθουσιασμένος ο τσάπ-
νος, έπειτα από λίγη ώρα, καθήσε
σ' ένα παράθυρο στο πίσω μέρος
της αλλής, μαζί με τον αυτοκρά-
τορα, τους αυλικούς και τους β-
πουργούς και έβλεπε την σφα-
γήν πού γινότανε εις την αλλή.

Σε κάθε άρν όπου σφαζότανε
όλο και ξεφουνούσε.

— Όρα! Όρα! Λαμπρά!

Περίφημα!..

Και περίμενε με άνημπονησία
να σφάζουν και τοίς ανθρώ-
πους, για να τους ιδή:

— Πώς θά κλωτσούν!..

Την στιγμήν όμως εκείνη
επανεβήσαν δίδην οίδιπου-
γοι και παρακαλούσαν τον
Αυτοκράτορα να μη σφάζη
τους ανθρώπους. Ο βοσκός
δμως διαμαρτύρετο:

— Αφ'ησι, αφεντάδες, Ζύλ Σιμόν!

Κατενθουσιασμένος ο τσάπ-
νος, έπειτα από λίγη ώρα, καθήσε
σ' ένα παράθυρο στο πίσω μέρος
της αλλής, μαζί με τον αυτοκρά-
τορα, τους αυλικούς και τους β-
πουργούς και έβλεπε την σφα-
γήν πού γινότανε εις την αλλή.

Σε κάθε άρν όπου σφαζότανε
όλο και ξεφουνούσε.

— Όρα! Όρα! Λαμπρά!

Περίφημα!..

Και περίμενε με άνημπονησία
να σφάζουν και τοίς ανθρώ-
πους, για να τους ιδή:

— Πώς θά κλωτσούν!..

έλεγε, τον κύρ Βασιληά, να κάμν
το κέφι του, ο άνθρωπος! Τι ά-
νακατεύεσθε σε τις ξένες δου-
λειές;

Ο Αυτοκράτωρ άρχισε να δυ-
σανασκετή γιατί έβλεπε το σχέδιό
του να άποτυγχάνη. Ο τσάπνος
δεν έπεν βη, όπως έπερίμενε να
του πη ότι άρχετα ζωά ξεφά-
γησαν, ή ότι δεν έπρεπε να σφά-
ξη και ανθρώπους, για να το
άναπαδώση έτσι το ράπισμα πού
έφαγε στην καλύβα...

Έκαταν τέλος στο τραπέζι,
για να φάνε. Ο βοσκός εκάθισε
κοντά στον Ναπολέοντα, ο όποιος
δεν μόρεσε πειά να κρατηθή,
και κατάφερε ένα μπάτσο στον
κουμπάρο του...

Ο Ξυπνος όμως ο χωριάτης,
ούτε δευτερόλεπτο δεν έχασε,
άλλά γυρζει και δίνει με το χον-
δρό και ροζασμένο χέρι του, ένα
«σφάλιαρο» στο πρόσωπο του
Πρωθυπουργού, πού καθόταν
δίπλα του και το λέγει:

— Κύρ Πρωθυπουργέ, χτύπα
και το λόγο σου τον παρακατι-
νόν για να κάνη το γύρο του το
παχνίδι, πού άρχισε ο κύρ Βα-
σιληάς!..

Κόκκαλο και οι καλεσμένοι και
ο Ναπολέων!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ

Στο Παρισινό βουλευτήριο
Μαντελαίν, απέναντι απ' την ό-
μώνυμη εκκλησία, βρίσκεται μιά
μικρή πλατεία, στο κηάριο της
όποίας άλλοτε ήταν δυο μαμαρί-
να αναβρυτήρια. Κάποτε όμως,
πρδ πολλών ετών, ο Άδμος των
Παρισίων έχάλασε το ένα απ'
αυτά και στην θέση του έτο-
ποθετήθη ένα άγαλμα του Ζύλ
Σιμόν. Ο διάσημος γάλλος συγ-
γραφέας και δημοσιογράφος Σαρ-
δού έχάλασε κυριολεκτικώς τον

κόσμο, γράφοντας διαρκώς μέχρι
του θανάτου του, ότι το άγαλμα
αυτό έπρεπε να μεταφερθή απ'
εκεί γιατί άσχίμισε το μέρος και
να έναμψη στη θέση του το ά-
ναβρυτήριο. Παρ' όλα αυτά δεν
εισακούσθηκε και ο Σαρδού το
είχε παραμένο μέχρι της τελευ-
ταίας του στιγμής ότι δεν μπορεί-
σε να έμποδισή την άσχημία
εκείνη. Πού να ήξερε ο καύμενος
τι έμελλε να συμβή στο μέλλον.

Και περίμενε με άνημπονησία
να σφάζουν και τοίς ανθρώ-
πους, για να τους ιδή:

— Πώς θά κλωτσούν!..

Την στιγμήν όμως εκείνη
επανεβήσαν δίδην οίδιπου-
γοι και παρακαλούσαν τον
Αυτοκράτορα να μη σφάζη
τους ανθρώπους. Ο βοσκός
δμως διαμαρτύρετο:

— Αφ'ησι, αφεντάδες, Ζύλ Σιμόν!

Κατενθουσιασμένος ο τσάπ-
νος, έπειτα από λίγη ώρα, καθήσε
σ' ένα παράθυρο στο πίσω μέρος
της αλλής, μαζί με τον αυτοκρά-
τορα, τους αυλικούς και τους β-
πουργούς και έβλεπε την σφα-
γήν πού γινότανε εις την αλλή.

Σε κάθε άρν όπου σφαζότανε
όλο και ξεφουνούσε.

— Όρα! Όρα! Λαμπρά!

Περίφημα!..

Και περίμενε με άνημπονησία
να σφάζουν και τοίς ανθρώ-
πους, για να τους ιδή:

— Πώς θά κλωτσούν!..

Την στιγμήν όμως εκείνη
επανεβήσαν δίδην οίδιπου-
γοι και παρακαλούσαν τον
Αυτοκράτορα να μη σφάζη
τους ανθρώπους. Ο βοσκός
δμως διαμαρτύρετο:

— Αφ'ησι, αφεντάδες, Ζύλ Σιμόν!

Κατενθουσιασμένος ο τσάπ-
νος, έπειτα από λίγη ώρα, καθήσε
σ' ένα παράθυρο στο πίσω μέρος
της αλλής, μαζί με τον αυτοκρά-
τορα, τους αυλικούς και τους β-
πουργούς και έβλεπε την σφα-
γήν πού γινότανε εις την αλλή.

Σε κάθε άρν όπου σφαζότανε
όλο και ξεφουνούσε.

— Όρα! Όρα! Λαμπρά!

Περίφημα!..

Και περίμενε με άνημπονησία
να σφάζουν και τοίς ανθρώ-
πους, για να τους ιδή:

— Πώς θά κλωτσούν!..

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

πε τρυφερά:

—Αγαπητή μου, δεν σ'απειράζει ολος αυτός ο θόρυβος; Δεν θ' αποφασίσετε επί τέλους να φύγετε μαζί μου στο σπίτι μου;

—Πού θέλετε να με πάτε; ρωτάει εκείνη πονηρά.

—Ο Πέρσου της φθόβισε τότε σ'αυτή την οδό και τον άρμη του σπιτιού, στο οποίο κατοικούσε.

—Πολύ καλά, θά πάμε σε λίγο, αποκρίθηκε η Αίνα.

—Αμέσως, τὰ μάτια του νεαρού Σκωτσέζου έλαμψαν θριαμβευτικά.

—Εκείνη τη στιγμή το ρολόι του μεγάλου χώλου του «Ξενοδοχείου» χτύπησε τρεις μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ο Πέρσου έβριζε μιά ματιά γύρω στην αίθουσα του χορού με τὸν μοντέρνο διάκοσμο, μὲς σ'αυτήν ο-ποία ένα πλήθος από ζευγάρια χόρευαν φέε - φέε.

—Έλατε, Πέρσου, τὸ φθόβισε η Αίνα. —Ας χορεύουμε ένα φέε! ακούει. Ένω έχομεν, ο νεαρός Σκωτσέζος, κούταζε προσεκτικά την συντο-ρυσά του και έννοιωσε κάτι σαν τύψη να βαρύνει την συνείδησή του.

Είχε αρχίσει να αισθάνεται μιά δυ-νατή συμπάθεια για την γοητευτική και αινιγματική εκείνη γυναίκα. Τὸ εξωτερικό της έδειχνε πως δεν ήταν περισσότερο από δεκαοχτώ χρονών. —Αλλά ποιά ήταν άραγε; Ποιά ήταν η πατρίδα της, και ποιά τὸ πραγμα-τὶκό της όνομα; Μιλούσε τέλεια τό-σες γλώσσες, ώστε θά ήταν αδύνατον ἀπ'την προφορά, να μαντέψει κανείς την εθνικότητά της. Τὸ γοητευ-ναικό πρόσωπό της, με τὰ ρόδινα μά-τια και τὰ καταμυαρά μαλλιά την έκαναν να φαίνεται σαν κοριτσάκι πρωτοβγαλτο στη ζωή. Και τὰ μεγά-λα καστανά μάτια της είχαν τόση α-φύελα και τόση γοητεία πὸς έμοια-ζαν με ανοιχτάκια λουλούδια. —Από-πὸς κανένας δεν ήθελε να την ακολου-θούσε, πὸς κανένας δεν ήθελε να την μιλούσε, πὸς κανένας δεν ήθελε να την ακούσει.

—Έπὶ ἀκριβὲς λεπτά, ο νεαρός Σκω-τσέζος βρισκόταν ὑπὸ την επίδραση της γοητείας της. —Έπειτα ὅμως εξαφνικὰ τινάχθηκε σὺν τὴν συνερχό-μεν και άλλες σκέψεις κυριαρχήσαν μέσα στο μυαλό του.

—Στὸ διόλο οι αισθηματικὲς! μουρμούρισε μονολογώντας μέσα ἀπ'τὴ δόνητά του. —Εκείνο πὸν ένδια-φέρει εἶνε νὰ τελειώσω μ'επιτυχία την αποστολή πὸν μὲς ἔχουν αναβί-σει.

Και πράγματι. Φαινομενικῶς, γιὰ ὅλον τὸν κόσμο ο νεαρός αυτός Σκω-τσέζος με τὰ πυρρόξανθα μαλλιά ή-σαν περιβεβὸν ὑπάλληλν κάποιον τὸν μεγάλου ἀγγλικὸ ἑορστασίου τοῦ Σέφιλντ.

Στην πραγματικότητά ὅμως ήταν ένας ἀπ'τὸς μύριους μυστικούς πρῶ-τους ἡρώες.

ΝΑ καθόντου-σαν οἱ δύο τους σ'ένα τραπέζι, ὁ Πέρ-σου έφερε τὸ ξανθὸ κεφάλι του κοντὰ στὸ γλυκό, γ ο η-τευτικό πρό-σωπο της Αί-νας Γκολντστά-ιν και τή-ει-

ποταρι, τοὺς ὁποιους η Αγγλική Υ-πηρεσία Κατασκοπείας, έχει σκορπί-σει σὰ τέσσερα ἄκρα τῆς ὑπῆλθου.

—Υπομονητικά, με ὅλη την τέχνη, πὸν απαιτούσε ἡ ιδιότης του, ὁ Πέρ-σου εἶχε παρακολουθήσει τὴν Αίνα Γκολντστάιν, ἀπὸ τὴν Νέα Υόρκη ὡς τὴν Χάβρη, ἀπ'εκεῖ στὸ Παρίσι, έπειτα στὴ Βιέννη, και τέλος στήν Βουδαπέστη, μεταμφιεζόμενος κάθε φορά και παρουσιάζόμενος σ'αυτήν με ἄλλο όνομα και ἄλλη ιδιότητα.

Καί, ἐπὶ τέλους, ἀπόψε εἶχε κα-τορθώσει νὰ εξακριβώσει ὅτι μετὰ τῆς Αἰς και της ἀπογευματινῆς, ἡ Αίνα εἶχε παραλάβει ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο ἕνα ἔγγραφο σφραγισμένο, τὸ ἔγγρα-φο ἀκριβῶς εἶκοινο πὸν ὁ Πέρσου εἶχε ἐντολή ἀπὸ τοὺς προϊστάμενους του νὰ τὸ κλέψῃ με κάθε θυσία, ἔστω και κάνοντας ἐγκλημα.

Προηγουμένως, ἐνῶ αὐτὸς χόρευε μαζὺ της, κάποιος συνάδελφός του εἶχε πάει στὸ δωμάτιο πὸν εἶχε νοι-κιάσει, ἡ Αίνα, στὸ ξενοδοχείο τοῦ Δουνάβεως και τὸ εἶχε κάνει ψάχνον-

τους ἡχους και ὁ Πέρσου με τὴν Αί-να χόρευαν ἀνάμεσα σὰ ἄλλα ζευ-γάρια, όταν εκείνη έσκυψε ξαφνικὰ στὸ αὐτὸ του και τὸ φθόβισε:

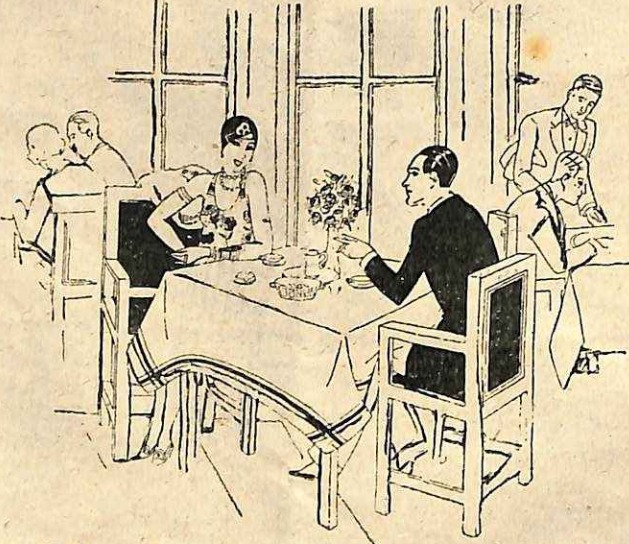
—Ακούστε... Πρέπει νὰ σὰς μι-λήσω ἰδιαίτέρως ἀμέσως...

—Όταν τελειώσῃ ὁ χορὸς και πᾶ-με στὸ τραπέζι μας μὲς μιλάτε, ἀ-ποκρίθηκε ἔκείνος ξαφνιασμένος κα-πὼς.

—Μὰς παρακολουθεῖν. Υπάρχουν μέσα σ'αυτὴ την αίθουσα ἄνθρωποι πὸν μὰς κατασκοπεύουν. Δὲν τὸν ἀν-τιληφθήκατε και αἰεῖς;... —Ας εἶνε, ἔγω νὰ σὰς πῶ πολλά. Συνωδεύστε με ὡς τὸ καλλυντήριο. Ἀπὸ καὶ ἀνε-βάτε τὴν σκάλα πὸν ὀδηγεῖ σὰ δια-μερίσματα τοῦ ξενοδοχείου και πηγαί-νετε νὰ με περιμένετε στὸ δωμάτιο 128...

—Ο Πέρσου συνώδεψε τὴν Αίνα ὡς τὸ καλλυντήριο και ἔπειτα ἔναγύρισε στὸ τραπέζι και τὸν κλέψῃ, μὴν ξέροντας τί νὰ κάνει.

—Αν ἡ Αίνα, με ἀπομόνωσε ἐπὶ-τηδες, φθόβισε μονολογώντας, γιὰ νὰ τὸν εὐκαιρία νὰ παραδώσῃ σὲ κανέ-

Πολύ καλά, θά πάμε σε λίγο αποκρίθηκε η Αίνα

τα: ἄνω κάτω, χωρίς ὅμως νὰ κατορ-θῶναι νὰ βρῇ και τὸ πολύτιμο ἔγγρα-φο. —Ήταν φανερό λοιπὸν ὅτι ἡ Αίνα τὸ εἶχε ἔπῳό της.

—Εἶσαι, ὁ Πέρσου, ὁ ὁποῖος νόμιζε πὸς εἶχε ἀποκτήσει πειὰ την ἐπιστο-λήν της, περιέμενε μ'ἀγωνία τὴ στιγ-μὴ πὸν ἡ Αίνα θά τὸν ἀκολουθούσε, ὅπως τὸν ὑποσέλλθηκε, σὺν διαμερί-σμα του, ἐκεῖ κοντὰ στήν Αγγλική Προσβεία, και ὅπου θά κατάρρωνε ἐπὶ τέλους νὰ της πᾶρῃ τὸ ἔγγραφο, ἔστω και διὰ της βίας, ἔστω και ἂν ἀνα-γκάστην νὰ τὴν σκοτώσῃ.

Μὰ και αὐτὸς νὰ μὴν τὴν σκότωνε, θά τὴν σκότωναν οἱ Γερμανοὶ πὸν της εἶχαν παραδώσει τὸ ἔγγραφο, οἱ ὁ-ποιοὶ δὲν ἄσπευτονόσαν καθόλου σὲ τέτοια ζητήματα. —Αλλά τί τὸν έμε-λε τὸν Πέρσου γι'αὐτό;

—Αὐτὰ εἶχε ἡ δουλειά μας, ἔλεγε μέσα του, σὺν νύθελε νὰ δικαιολογῇ-θῇ. Ποιὸς της εἶπε νὰ διαλέξῃ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα;

Τὸ σάφον και τὸ μπᾶνζο σκορποῦ-σαν στήν αίθουσα τώρα παραπονοί-αν.

Καί, ἀμέσως, με φωνὴ μισοπνιγμένη, ἄρχισε νὰ μιλάει:

—Ακούστε, Πέρσου, ξέρω καλά πὸν εἶσατε και ποιά εἶνε ἡ δουλειά σας. Μὲ παρακολουθεῖτε κατὰ πόδα, ἀπ'τὴν Νέα Υόρκη. Έπᾶνω στὸ ὁ-περκεάνειο «Νήσος» τῆς Γαλλίας, εἶ-χατε μεταμφιεσθῇ σὲ κληρικό. Σ' Παρίσι εἶχατε μεταμορφωθῇ σὲ τε-λειον ὁδηγὸ — διερμηνέα τοῦ πρακτο-ρίου Κούκ. Ἀπ'τὴν Βιέννη και πέρα παρουσιάζεσθε ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἑορστασίου Σουλ'ἀπ' τὸ Σέφιλντ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τώρα μὲς παρου-σιάζεσθε ὅπως εἶσατε στήν πραγματι-κότητα και πᾶντε θαυμάσια τὴν ἐ-ρωτικὴ σας κωμωδία. Προσποιεῖσθε πὸς εἶσατε τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζὺ μου γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ μὲ κλέψετε τὸ νέο σχέδιο ἀεροπλάνων, τὸ ὁποῖον ἔγω και τὸ ὁποῖο τόσο πολὺ ἐπιθυμῶ ἂν ἀποκτήσῃ τὸ Ναυαρχεῖο τῆς Πα-τρίδας σας. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητέ μου, Πέρσου. Εἶμαι πολὺ ὠραία. Μὲς τὸ ἔχουν πᾶν ἀπὸ πολλοί, και κα-τέλεια νὰ τὸ πιστέψω και ἔγω ἡ ἴ-δια. Φαντάζομαι λοιπὸν, γι'αὐτὸν τὸν λόγο, ὅτι ἡ κωμωδία σας δὲν εἶνε ἐν-τελὲς προσποιήτῃ. Εἰσάστε νέος και ὠρισμένος αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη ἐπι-στυτική ἀποστολή πὸν σὰς ἔχουν ἀ-ναθέσει οἱ προϊστάμενοί σας. Πρέπει νὰ με εὐχαριστήτε γιὰ τὸ θά σὰς ἐμ-ποδίσω νὰ τὴν φέρετε εἰς πέρας...

Καί, ἐνῶ ὁ Πέρσου τὴν ἄκουγε κα-τάπληκτος, ἀποσβολωμένος, ἡ Αίνα τοῦ εἶπε ὅτι πειν ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχε ἐμποδίσῃ τὸν σεοιδόρο τοῦ ξενοδο-χείου, ὁ ὁποῖος ήταν συνενοχός της — νὰ βρῇ στὸ ποτήρι του ἕνα δυνατὸ ναοκαυτικό. —Ἦθελε νὰ τὸν ἀποκοιμή-σῃ γιὰ νὰ τὸν μεταφέρει δὴθεν στὸ σπίτι του και στὸν δρόμο νὰ τὸν πα-τάξῃ μετὰ στὸν Δουνάβι. —Έπειτα ἄρ-χιζε νὰ τοῦ μιλάει γιὰ τὸν αὐτὸ της και νὰ τοῦ διηγῆται τὴν ζωή της.

Τὸ ἐξιστόρησε με λίγα λόγια τὴν παιδικὴ της ἡλικία στήν πατρίδα της, ἐκεῖ ἐπάνω στὶς ὄχθες ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ τῆς Οὐκρανίας, ἔπειτα τις περιπλανήσεις της στὶς διάφορες γῶ-νες τῆς ὑπῆλθου. Κάθε τόσο διεκόπτε-το ἀπὸ λυγμούς, τοὺς ὁποιους κατῶ-ρων νὰ συγκρατῇ. Και κατέληξε λέ-γοντας:

—Εκουράσθηκα, φίλε μου, ἐπαρ-θῆκα πειὰ αὐτὴ τὴν ἐξευτελιστικὴ ζωή τοῦ ψεύδους. Τῆς διαρκούς ὑποκρι-σίας και τῆς διαρκούς τυφλῆς ὑποπα-γῆς σὲ ἄτομα πὸν δὲν τὰ γυναικῶ-κᾶν και τὰ ὁποῖα με διευθύνουν σὺν μηχανή.

—Α! Μὴν προσπαθῆτε νὰ ἐπαφ-ληθῆτε τῆς συγκινήσεώς μου, Πέρ-σου. Μὴν κάνετε οὕτε ὅημα, γιὰ τὸ θά λυπηθῶ πολὺ, πάρα πολὺ, ἂν ἀναγκα-σθῶ νὰ σὰς σκοτώσω. Γιὰ τὸ ἐγὼ πὸν νόμιζα πὸς δὲν εἶχα πειὰ καρδιά, δι-επιστώσα ὅτι σὰς ἀγαπᾶ. Εἶνε ἀ-νόγητο βέβαια, αὐτὸ, δὲν εἶν' ἔτσι; νὰ ἀγαπᾶ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο πὸν ξέ-ρει πὸς εἶνε ἐχθρός του. Και ὅμως ἔτσι εἶνε, Πέρσου. —Ακούστε. —Όλες αὐτὲς τις ἡμέρες ἔκανα ἕνα ὄνειρο τρελλό. Σκέφθηκα ὅτι θά μπορούσαμε νὰ σπάσουμε τοὺς γυροὺς μας, νὰ φύ-γουμε μαζὺ σὲ μιά χώρα μακρινή, ὁ-που κανένας δὲν θάρχόταν νὰ μὰς ζή-τησῃ. —Εκεί θά ζήσουμε τίμια, σὺν δύο ἐργονικοί ἄστροι. Λοιπὸν, φίλε μου, τί λέτε; σὰς ἀρέσει τὸ σχέδιό μου; Σὲ μιστὴ ὥρα φεύγει ἕνα τρένινο γιὰ τὸ Φιόρμπε. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ξε-

Καί, ἀμέσως, με φωνὴ μισοπνιγμένη, ἄρχισε νὰ μιλάει:

—Ακούστε, Πέρσου, ξέρω καλά πὸν εἶσατε και ποιά εἶνε ἡ δουλειά σας. Μὲ παρακολουθεῖτε κατὰ πόδα, ἀπ'τὴν Νέα Υόρκη. Έπᾶνω στὸ ὁ-περκεάνειο «Νήσος» τῆς Γαλλίας, εἶ-χατε μεταμφιεσθῇ σὲ κληρικό. Σ' Παρίσι εἶχατε μεταμορφωθῇ σὲ τε-λειον ὁδηγὸ — διερμηνέα τοῦ πρακτο-ρίου Κούκ. Ἀπ'τὴν Βιέννη και πέρα παρουσιάζεσθε ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἑορστασίου Σουλ'ἀπ' τὸ Σέφιλντ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τώρα μὲς παρου-σιάζεσθε ὅπως εἶσατε στήν πραγματι-κότητα και πᾶντε θαυμάσια τὴν ἐ-ρωτικὴ σας κωμωδία. Προσποιεῖσθε πὸς εἶσατε τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζὺ μου γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ μὲ κλέψετε τὸ νέο σχέδιο ἀεροπλάνων, τὸ ὁποῖον ἔγω και τὸ ὁποῖο τόσο πολὺ ἐπιθυμῶ ἂν ἀποκτήσῃ τὸ Ναυαρχεῖο τῆς Πα-τρίδας σας. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητέ μου, Πέρσου. Εἶμαι πολὺ ὠραία. Μὲς τὸ ἔχουν πᾶν ἀπὸ πολλοί, και κα-τέλεια νὰ τὸ πιστέψω και ἔγω ἡ ἴ-δια. Φαντάζομαι λοιπὸν, γι'αὐτὸν τὸν λόγο, ὅτι ἡ κωμωδία σας δὲν εἶνε ἐν-τελὲς προσποιήτῃ. Εἰσάστε νέος και ὠρισμένος αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη ἐπι-στυτική ἀποστολή πὸν σὰς ἔχουν ἀ-ναθέσει οἱ προϊστάμενοί σας. Πρέπει νὰ με εὐχαριστήτε γιὰ τὸ θά σὰς ἐμ-ποδίσω νὰ τὴν φέρετε εἰς πέρας...

Καί, ἐνῶ ὁ Πέρσου τὴν ἄκουγε κα-τάπληκτος, ἀποσβολωμένος, ἡ Αίνα τοῦ εἶπε ὅτι πειν ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχε ἐμποδίσῃ τὸν σεοιδόρο τοῦ ξενοδο-χείου, ὁ ὁποῖος ήταν συνενοχός της — νὰ βρῇ στὸ ποτήρι του ἕνα δυνατὸ ναοκαυτικό. —Ἦθελε νὰ τὸν ἀποκοιμή-σῃ γιὰ νὰ τὸν μεταφέρει δὴθεν στὸ σπίτι του και στὸν δρόμο νὰ τὸν πα-τάξῃ μετὰ στὸν Δουνάβι. —Έπειτα ἄρ-χιζε νὰ τοῦ μιλάει γιὰ τὸν αὐτὸ της και νὰ τοῦ διηγῆται τὴν ζωή της.

Τὸ ἐξιστόρησε με λίγα λόγια τὴν παιδικὴ της ἡλικία στήν πατρίδα της, ἐκεῖ ἐπάνω στὶς ὄχθες ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ τῆς Οὐκρανίας, ἔπειτα τις περιπλανήσεις της στὶς διάφορες γῶ-νες τῆς ὑπῆλθου. Κάθε τόσο διεκόπτε-το ἀπὸ λυγμούς, τοὺς ὁποιους κατῶ-ρων νὰ συγκρατῇ. Και κατέληξε λέ-γοντας:

—Εκουράσθηκα, φίλε μου, ἐπαρ-θῆκα πειὰ αὐτὴ τὴν ἐξευτελιστικὴ ζωή τοῦ ψεύδους. Τῆς διαρκούς ὑποκρι-σίας και τῆς διαρκούς τυφλῆς ὑποπα-γῆς σὲ ἄτομα πὸν δὲν τὰ γυναικῶ-κᾶν και τὰ ὁποῖα με διευθύνουν σὺν μηχανή.

—Α! Μὴν προσπαθῆτε νὰ ἐπαφ-ληθῆτε τῆς συγκινήσεώς μου, Πέρ-σου. Μὴν κάνετε οὕτε ὅHEMA, γιὰ τὸ θά λυπηθῶ πολὺ, πάρα πολὺ, ἂν ἀναγκα-σθῶ νὰ σὰς σκοτώσω. Γιὰ τὸ ἐγὼ πὸν νόμιζα πὸς δὲν εἶχα πειὰ καρδιά, δι-επιστώσα ὅτι σὰς ἀγαπᾶ. Εἶνε ἀ-νόγητο βέβαια, αὐτὸ, δὲν εἶν' ἔτσι; νὰ ἀγαπᾶ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο πὸν ξέ-ρει πὸς εἶνε ἐχθρός του. Και ὅμως ἔτσι εἶνε, Πέρσου. —Ακούστε. —Όλες αὐτὲς τις ἡμέρες ἔκανα ἕνα ὄνειρο τρελλό. Σκέφθηκα ὅτι θά μπορούσαμε νὰ σπάσουμε τοὺς γυροὺς μας, νὰ φύ-γουμε μαζὺ σὲ μιά χώρα μακρινή, ὁ-που κανένας δὲν θάρχόταν νὰ μὰς ζή-τησῃ. —Εκεί θά ζήσουμε τίμια, σὺν δύο ἐργονικοί ἄστροι. Λοιπὸν, φίλε μου, τί λέτε; σὰς ἀρέσει τὸ σχέδιό μου; Σὲ μιστὴ ὥρα φεύγει ἕνα τρένινο γιὰ τὸ Φιόρμπε. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ξε-

—Εἰσαίτε ἔστωε λιθορρίζοντας:

—Αντίο, Αίνα... Αντίο γιὰ πάντα.

JACQUES CONSTANT

Καί, ἐνῶ ὁ Πέρσου τὴν ἄκουγε κα-τάπληκτος, ἀποσβολωμένος, ἡ Αίνα τοῦ εἶπε ὅτι πειν ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχε ἐμποδίσῃ τὸν σεοιδόρο τοῦ ξενοδο-χείου, ὁ ὁποῖος ήταν συνενοχός της — νὰ βρῇ στὸ ποτήρι του ἕνα δυνατὸ ναοκαυτικό. —Ἦθελε νὰ τὸν ἀποκοιμή-σῃ γιὰ νὰ τὸν μεταφέρει δὴθεν στὸ σπίτι του και στὸν δρόμο νὰ τὸν πα-τάξῃ μετὰ στὸν Δουνάβι. —Έπειτα ἄρ-χιζε νὰ τοῦ μιλάει γιὰ τὸν αὐτὸ της και νὰ τοῦ διηγῆται τὴν ζωή της.

Τὸ ἐξιστόρησε με λίγα λόγια τὴν παιδικὴ της ἡλικία στήν πατρίδα της, ἐκεῖ ἐπάνω στὶς ὄχθες ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ τῆς Οὐκρανίας, ἔπειτα τις περιπλανήσεις της στὶς διάφορες γῶ-νες τῆς ὑπῆλθου. Κάθε τόσο διεκόπτε-το ἀπὸ λυγμούς, τοὺς ὁποιους κατῶ-ρων νὰ συγκρατῇ. Και κατέληξε λέ-γοντας:

—Εκουράσθηκα, φίλε μου, ἐπαρ-θῆκα πειὰ αὐτὴ τὴν ἐξευτελιστικὴ ζωή τοῦ ψεύδους. Τῆς διαρκούς ὑποκρι-σίας και τῆς διαρκούς τυφλῆς ὑποπα-γῆς σὲ ἄτομα πὸν δὲν τὰ γυναικῶ-κᾶν και τὰ ὁποῖα με διευθύνουν σὺν μηχανή.

—Α! Μὴν προσπαθῆτε νὰ ἐπαφ-ληθῆτε τῆς συγκινήσεώς μου, Πέρ-σου. Μὴν κάνετε οὕτε ὅHEMA, γιὰ τὸ θά λυπηθῶ πολὺ, πάρα πολὺ, ἂν ἀναγκα-σθῶ νὰ σὰς σκοτώσω. Γιὰ τὸ ἐγὼ πὸν νόμιζα πὸς δὲν εἶχα πειὰ καρδιά, δι-επιστώσα ὅτι σὰς ἀγαπᾶ. Εἶνε ἀ-νόγητο βέβαια, αὐτὸ, δὲν εἶν' ἔτσι; νὰ ἀγαπᾶ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο πὸν ξέ-ρει πὸς εἶνε ἐχθρός του. Και ὅμως ἔτσι εἶνε, Πέρσου. —Ακούστε. —Όλες αὐτὲς τις ἡμέρες ἔκανα ἕνα ὄνειρο τρελλό. Σκέφθηκα ὅτι θά μπορούσαμε νὰ σπάσουμε τοὺς γυροὺς μας, νὰ φύ-γουμε μαζὺ σὲ μιά χώρα μακρινή, ὁ-που κανένας δὲν θάρχόταν νὰ μὰς ζή-τησῃ. —Εκεί θά ζήσουμε τίμια, σὺν δύο ἐργονικοί ἄστροι. Λοιπὸν, φίλε μου, τί λέτε; σὰς ἀρέσει τὸ σχέδιό μου; Σὲ μιστὴ ὥρα φεύγει ἕνα τρένινο γιὰ τὸ Φιόρμπε. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ξε-

—Εἰσαίτε ἔστωε λιθορρίζοντας:

—Αντίο, Αίνα... Αντίο γιὰ πάντα.

JACQUES CONSTANT

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

κρεμάσουμε ἀπὸ τὸν δὺν παλαιοπα-νοῦρα νὰ τὰ φορέσουμε και νὰ φύ-γουμε ἀπ'τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας... Λοιπὸν; τί λέτε;...

—Ο Πέρσου τὴν ἐκύτταζε ἄφωνος, με θαυμασμό. Ήταν περισσότερα ὠ-ραία, περισσότερα ἐπιθυμητὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ και ὁ νεαρός Σκω-τσέζος έννοιωθε νὰ πλημμυρίσῃ τὰ στήθη του ἕνα αἰσθήμα τρυφερό, ἕνα αἰσθήμα πὸν τὸν ἐπύνη. —Αλλά αὐ-τὸ ἐκράτησε μόλις ἕνα λεπτὸ της ὡ-ρας. —Ενίκησε τὴν συγκίνησή του και με ὅρος σοδαρό, εἶπε:

—Δὲν μπορῶ, Αίνα. —Εγὼ νὰ ἐκ-πληρώσω ἕνα καθήκον ἀπέναντί της πατρίδας μου, ἕνα καθήκον πὸν θά νύλαβα μόνος μου, οἰκειοθελῶς.

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, εἶπε σιγανὰ ἡ Αίνα, μιλιώντας τὸν πειὰ στὸν ἐνι-κὸ. —Εγὼ: καθήκοντα ἀπέναντί της πατρίδας σου, γιὰ τὸ ἐγὼ εἶμαι πατρί-δα, ἐνῶ ἐγὼ... Καλὰ λοιπὸν φύγε ἀπὸ τὸν γοητευτικὸ παλῶδα σου! —Εἶπες νὰ ξαναῖθῃς τὴν πατρίδα σου! Και λέγοντας αὐτὰ, δὺν δάκρυα κύ-λησαν ἀπ'τὰ μάτια της.

Μὰ και ὁ Πέρσου με δυσκολία συγ-κρατούσε τὰ δάκρυα του.

Πέταξε τὸν περιστοφό της κάτω και τοῦδωσε μ'εμπιστοσύνη τὸ χέρι της. —Εκείνος τὸ πῆρε, τσούρισε μετὰ τὸ δάκρυ και κατόπιν τὸ φίλησε τρυφερά.

—Εἰσαίτε ἔστωε λιθορρίζοντας:

—Αντίο, Αίνα... Αντίο γιὰ πάντα.

JACQUES CONSTANT

Καί, ἐνῶ ὁ Πέρσου τὴν ἄκουγε κα-τάπληκτος, ἀποσβολωμένος, ἡ Αίνα τοῦ εἶπε ὅτι πειν ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχε ἐμποδίσῃ τὸν σεοιδόρο τοῦ ξενοδο-χείου, ὁ ὁποῖος ήταν συνενοχός της — νὰ βρῇ στὸ ποτήρι του ἕνα δυνατὸ ναοκαυτικό. —Ἦθελε νὰ τὸν ἀποκοιμή-σῃ γιὰ νὰ τὸν μεταφέρει δὴθεν στὸ σπίτι του και στὸν δρόμο νὰ τὸν πα-τάξῃ μετὰ στὸν Δουνάβι. —Έπειτα ἄρ-χιζε νὰ τοῦ μιλάει γιὰ τὸν αὐτὸ της και νὰ τοῦ διηγῆται τὴν ζωή της.

Τὸ ἐξιστόρησε με λίγα λόγια τὴν παιδικὴ της ἡλικία στήν πατρίδα της, ἐκεῖ ἐπάνω στὶς ὄχθες ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ τῆς Οὐκρανίας, ἔπειτα τις περιπλανήσεις της στὶς διάφορες γῶ-νες τῆς ὑπῆλθου. Κάθε τόσο διεκόπτε-το ἀπὸ λυγμούς, τοὺς ὁποιους κατῶ-ρων νὰ συγκρατῇ. Και κατέληξε λέ-γοντας:

—Εκουράσθηκα, φίλε μου, ἐπαρ-θῆκα πειὰ αὐτὴ τὴν ἐξευτελιστικὴ ζωή τοῦ ψεύδους. Τῆς διαρκούς ὑποκρι-σίας και τῆς διαρκούς τυφλῆς ὑποπα-γῆς σὲ ἄτομα πὸν δὲν τὰ γυναικῶ-κᾶν και τὰ ὁποῖα με διευθύνουν σὺν μηχανή.

—Α! Μὴν προσπαθῆτε νὰ ἐπαφ-ληθῆτε τῆς συγκινήσεώς μου, Πέρ-σου. Μὴν κάνετε οὕτε ὅHEMA, γιὰ τὸ θά λυπηθῶ πολὺ, πάρα πολὺ, ἂν ἀναγκα-σθῶ νὰ σὰς σκοτώσω. Γιὰ τὸ ἐγὼ πὸν νόμιζα πὸς δὲν εἶχα πειὰ καρδιά, δι-επιστώσα ὅτι σὰς ἀγαπᾶ. Εἶνε ἀ-νόγητο βέβαια, αὐτὸ, δὲν εἶν' ἔτσι; νὰ ἀγαπᾶ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο πὸν ξέ-ρει πὸς εἶνε ἐχθρός του. Και ὅμως ἔτσι εἶνε, Πέρσου. —Ακούστε. —Όλες αὐτὲς τις ἡμέρες ἔκανα ἕνα ὄνειρο τρελλό. Σκέφθηκα ὅτι θά μπορούσαμε νὰ σπάσουμε τοὺς γυροὺς μας, νὰ φύ-γουμε μαζὺ σὲ μιά χώρα μακρινή, ὁ-που κανένας δὲν θάρχόταν νὰ μὰς ζή-τησῃ. —Εκεί θά ζήσουμε τίμια, σὺν δύο ἐργονικοί ἄστροι. Λοιπὸν, φίλε μου, τί λέτε; σὰς ἀρέσει τὸ σχέδιό μου; Σὲ μιστὴ ὥρα φεύγει ἕνα τρένινο γιὰ τὸ Φιόρμπε. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ξε-

—Εἰσαίτε ἔστωε λιθορρίζοντας:

—Αντίο, Αίνα... Αντίο γιὰ πάντα.

JACQUES CONSTANT

Καί, ἐνῶ ὁ Πέρσου τὴν ἄκουγε κα-τάπληκτος, ἀποσβολωμένος, ἡ Αίνα τοῦ εἶπε ὅτι πειν ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχε ἐμποδίσῃ τὸν σεοιδόρο τοῦ ξενοδο-χείου, ὁ ὁποῖος ήταν συνενοχός της — νὰ βρῇ στὸ ποτήρι του ἕνα δυνατὸ ναοκαυτικό. —Ἦθελε νὰ τὸν ἀποκοιμή-σῃ γιὰ νὰ τὸν μεταφέρει δὴθεν στὸ σπίτι του και στὸν δρόμο νὰ τὸν πα-τάξῃ μετὰ στὸν Δουνάβι. —Έπειτα ἄρ-χιζε νὰ τοῦ μιλάει γιὰ τὸν αὐτὸ της και νὰ τοῦ διηγῆται τὴν ζωή της.

Τὸ ἐξιστόρησε με λίγα λόγια τὴν παιδικὴ της ἡλικία στήν πατρίδα της, ἐκεῖ ἐπάνω στὶς ὄχθες ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ τῆς Οὐκρανίας, ἔπειτα τις περιπλανήσεις της στὶς διάφορες γ

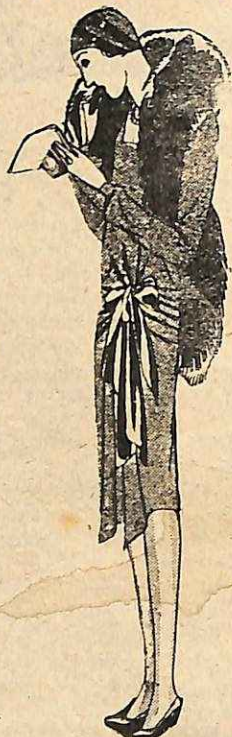
Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

ΕΝΑ ΚΟΜΦΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΔΥΟ ΚΟΜΦΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Φόρεμα από κρέπ-σατέν πράσινο σκούρο ντραπέ, άνισο κάτω και γανιρισμένο με βελούδινο μαύρο φίδιο. Το καπέλλο είναι από πράσινο σκούρο φέτρ και γανιριζεται με βελούδινη μαύρη κορδέλλα.

ΦΟΡΕΜΑ ΑΠΟ ΣΑΤΕΝ

ΕΝΑ ΚΟΜΦΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Φόρεμα από σατέν κρέμ και μαύρο. Η φούστα είναι όλη πλισσέ από την θάμψη όφτι του θώρακος.

Ένα μυτερό έμπροσ άμπισοράν άπ' τ'ο γυαλιστερό μέρος τ'ο σατέν ένώνει τή φούστα με τ'ο κορσάκι.

— Συγγά ή τσάντα είναι άσπρη με καπέλο. Η. γ. τ'α παπούτσια είναι από δέρμα κροκοδείλου, και ή τσάντα καφέ με ένκρουστασίόν από δέρμα.

— Επίσης εινε πολύ τής μόδας και τσάντες δίχρωμες από δύο χρωμάτων ύφασμα ή δέρμα.

Φόρεμα από βελούδο με δύο βο. λάν στη φούστα άν-φόρμ. Ο φίδιο ένώνει τή φούστα με τ'ο κορσάκι.

— Συγγά ή τσάντα είναι άσπρη με καπέλο. Η. γ. τ'α παπούτσια είναι από δέρμα κροκοδείλου, και ή τσάντα καφέ με ένκρουστασίόν από δέρμα.

— Επίσης εινε πολύ τής μόδας και τσάντες δίχρωμες από δύο χρωμάτων ύφασμα ή δέρμα.

Η Μονταίν

Προμηθευται τής Α. Μ. τ'ο Βασίλε'ος Γεωργίου V τής 'Αγγλίας.

BOVRIL

(ΜΠΟΒΡΙΛ)

Τ'ο Μπόβριλ περιέχει όλα τ'α καλά συστατικά τ'ο άρίστου βωδινοϋ Κρέατος υπό μορφήν ζωμού ύψηλως συμπεπυκνωμένου

Δέν πρέπει να άποδίδεται σημασία εις ό,τι ένάμεθα να ειπωμεν περι τ'ο Μπόβριλ. Τίποτε δέν δύναται να όμειλήση τόσον πειστικώς πρ'ος Σας, όσον μία πραγματική δοκιμή αϋτοϋ τούτου τ'ο Μπόβριλ.

Τα κέικ εινε ύγιεινά μόνον όταν παρασκευάζονται στο σπίτι με έκλεκτά ύλικά καλά άναμεμιγμένα και ψημένα μέχρις ότου πάρουν χρώμα σκούρο χρυσό.

Ός προζύμι τό :

ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕΪΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

Εινε πάντοτε ήγγυημένον, άγνόν και ύγιεινό. Ουδέποτε άφίνει πικράδα εις τήν γεϋσιν.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΔΩΡΕΑΝ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΡΟΓΙΑΛ

ΑΠΟΚΟΜΜΑ :

Παρακαλείσθε να σημειώσητε έντός τ'ο τετραγώνου δια σταυροϋ εις ποίαν γλώσσαν θέλετε τ'ο βιβλίον και παραδώσατε τ'ο κουπόνι εις τ'ον μπακάλη πού φωνίζετε μαζί με μία έξωτερική έτικέττα ένός κουτιού τής

ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕΪΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

Έλληνιστί ☐ (μόλις έντυπωθή)

Άγγλιστί ☐ Γερμανιστί ☐

Γαλλιστί ☐ Ιταλιστί ☐

(Όνομα Έδωδιμοπόλου)
(Όδός και άριθμός)
(Πόλις)

Όνομα πελάτου
Διεύθυνσις
Πόλις

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ

ΟΙΚΟΣ Κ. ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ

ΠΗΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33

Ίδρυσεν ιδιαίτερον τμήμα ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ Διδασκαλία παρ' τ'οϋ ίδιου. Η τελεία έκμάθησις εις 40 μαθήματα. Άμειβή 3.000 δρ. Εις τήν αίτεϋσαν άπεστέλλονται λεπτομερείς όδηγία.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Μά είδες πόσο άγαπημένα ζουν ό Μανωλάκης και ή Νίτσα ;
Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Ναι μά ξεύρω, τό γιατί ; Γιατί ή Νίτσα εινε πολύ έξυπνη γυναίκα και δέν ζητά μάθε λίγο και καινούργια φορέματα, αλλά βάφει μόνη της τ'α καλ'ά της με τ'ας θαυμασιές Γερμανιάς Βαφ'ας ύφασμάτων «Arti» και τ'α κάνει καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ : «Α ! γι' αϋτό μάς παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο και με καινούργιο φόρεμα, άμ' τότε τρέξω, πάρε μου ν' έμένα 2 πακετάκια βαφής «Arti» μπουά ντε ρόζ». Έχω δ'η τ'α πολ'οϋν στα έμπορικά και τ'α Φαρμακεία τής γειτονιάς μάς.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν τήν τελευταίαν Όφθαλμολογικήν Κλινικήν τ'οϋ κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ύψηλ'ητοϋ τής Όφθαλμολογίας έν τ'ο Πανεπιστημίω.
27 Μενάνδρου 27-Άθήνα. Τηλ. 1-68

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΧΟΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΙΤΖΑ

Διπλωματοϋχου Καθηγητοϋ τ'ων Άκαδημιών Χοροϋ Παρισίων, Άγγλίας, Γερμανίας, Βελγίου, Όλλανδίας.

ΟΔΟΣ ΔΙΟΜΕΙΔΑΣ 4 (Πάροδος Έρμού).

ΑΘΗΝΑΙ

ΧΟΡΗΓΟΥΝΤΑΙ

έγγυητικά έπιστολά Τραπεζών δι' άνάληψιν έργασιών με δρους εύνοϊκούς.

Π. ΚΥΒΕΛΛΟΣ

Δραγατσανείου 6β

ΚΟΥΡΕΙΣ

Τ'α παγκοσμίου φημής άνεγγυημένα και ήγγυημένα ξυράφι

RONCO N° 1172

πωλούνται άποκλειστικώς παρ' τ'οϋ Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ, πλατεία Παλαιού Δημοπρατηρίου 104 Πλευσία παρακαταθήκη όλων τ'ων ειδών δια τ'ους κούρεϊς εις τιμάς έκτος συναγωνισμοϋ.

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΞ

Τὰ καλύτερα κασμήρια τὰ ὅποια ἔφθασαν μέχρι σήμερον στήν Ἑλληνικὴν ἀγορὰν
εἶνε τῆς μάρκας

ΣΕΒΕΝΤΕΞ

κατασκευάζονται μετὰ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἀγγλικῆς μηχανικῆς τέχνης
ΥΠΕΡΟΧΑ Εἰς ΑΦΗΝ. Π-ΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ
ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ
Ὁδὸς Βύσσης (ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσης)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

